

Епископ Лукијан: Имао се рашта и родити - Владика шабачки Лаврентије (1935-2022)

Мудри Патријарх Герман, знао је кога шаље у српску дијаспору: доброг пастира, Владика Лаврентија, коме су први дани службе обележили спонтани однос са верујућим народом, са омладином, са нашим сељацима, верујућом интелигенцијом, и то баш у време жестоке атеистичке кампање у Југославији, а нарочито над Србима.

Мисионар

Српска православна црква послала је Владика Лаврентија међу Србе-очајнике који су после ропства по Хитлеровим логорима остали у туђини али у слободном свету, оставивши заувек своје огњиште и своје најмилије, горбове својих предака и своје светиње..

Послат је међу Србе-очајнике који су у потрази за кором хлеба оставили своје родитеље и кренули у непознат свет без знања језика, радећи најтеже физичке послове код немилосрдних послодаваца и живећи у понижавајућим условима, само да би послали што више својима кући да могу преживети а за себе задржавајући тек мрвицу, тек толико да се преживи. У слободној Европи

и Аустралији могло се набројати нашег свештенства на десет прстију а храмова на мање од прстију једне руке. Успео је да их организује и да на само њему знане начине удари темеље црквеном животу у овим крајевима.

Бескућници

Очајници у туђем свету, православни Срби добили су као дар са Неба правог пастира, Епископа Лаврентија, који је као и његова паства почео живот у „свету“ као бескућник. Богослужења које је служио где је могао и где би му се смилovali да га приме, њега и верни народ, били су једина места утехе где су сузних очију стално мислили на родни крај, у који се већином ти тзв. привремени радници нису никад ни вратили.

Снага речи доброг пастира

Владикина служба, а посебно реч утехе давали су незамисливу снагу нашем народу у дијаспори. Одмах по његовом доласку почели су да пристижу и свештеници, пастири, већином и сами тешко се сналазећи у туђини, али радом и поштењем подижући и стварајући своје породице, које су захваљујући Вл. Лавренију постале „домаће цркве“. Говорио је тихо али су његове речи биле подстрек најпре свештеницима а онда и верницима. У таквим околностима почели су да ту и тамо у слободном свету ничу и први наши храмови.

Неслога

Оно са чиме се још Свети Сава суочавао, почев чак и од своје куће, то је српска неслога и српске поделе, што нас као нека зла коб прати од старина. Али, Владика Лаврентије својим смирењем, разумевањем другог и другачијег и молитвом, успео је да окупи и одржи своју паству непоцепану под омофором Светог Саве. То је подвиг каквог је на жалост све мање и мање у свету.

Код „инославних“

Створивши такву невиђену „живу Цркву“ широм Европе, Аустралије и Африке, владика Лаврентије је стекао велики углед и код многих државних и инославних црквених власти у туђини. Зато је ретко када био отеран са прага ако је молио негде „кров над главом“ да са својом паством прослави Божић, Васкрс или уопште да богослужи. Писац ових редова је још као студент у Регенсбургу и јерођакон имао прилике да са Владиком Лаврентијем служи у многим местима у Немачкој и да сведочи освећењу нових богослужбених

места. Потом и као јеромонах и као епископ имао је небројено пута прилику и радост да саслужује Вл. Лаврентију, и да упозна његове саслужитеље и верни народ.

Књижевни рад

О овом великом делу живота и рада на њиви Господњој, почели смо да читамо у Мисионару, где је сваки текст био посебно дело равно оном познатом „Први пут са оцем на јутрење“ и слично. Невиђеним ентузијазмом радио је на отварању штампарије сакупљању и штампању дела Светог Владике Николаја али и других књижевника и научника из „слободног света“ а те књиге смо кришом од милиције на југословенској граници уносили у отаџбину а оне су потом ишле од руке до руке. Запитајмо се само колико је труда Вл. Лаврентију требало док је скупио писма Светог Николаја по целом свету?! Лако је нама данас да се поносимо пред целим светом делима Светог Николаја жичког, јер је то сакупио и спасао од пропасти епископ Лаврентије. Трудом Владике Лаврентија после дела Владике Николаја, стигао је и он сам – мошти Владике Николаја враћене су у Србију.

Угодник Божији

Није претерано када кажемо да је Владика Лаврентије био онај „сејач“ из Еванђеља и да је његова „сетва“ уродила стоструко.

Својим самопрегорним радом на организовању српског народа у Епархији који је водио, допринео је формирању нових епархија у дијаспори – у централној и западној Европи, Скандинавији, Великој Британији, у далекој Аустралији. Његова ширина и љубав, блага реч и лични пример служитеља другима били су довољни да се премосте све поделе и да на првом месту буде Српска православна црква. У сећањима генерација и генерација свештеника и верника остаће упамћен као добродушни народни Владика који је целога себе дао Цркви и српству.

Хвала ти наш драги Владико за сву твоју доброту.

Одлазећи из овог, увек и највише грехом зараженог света, и излазећи пред Престо Небеског Цара незаборави нас који те заувек носимо у нашим срцима.

mitropolija.com